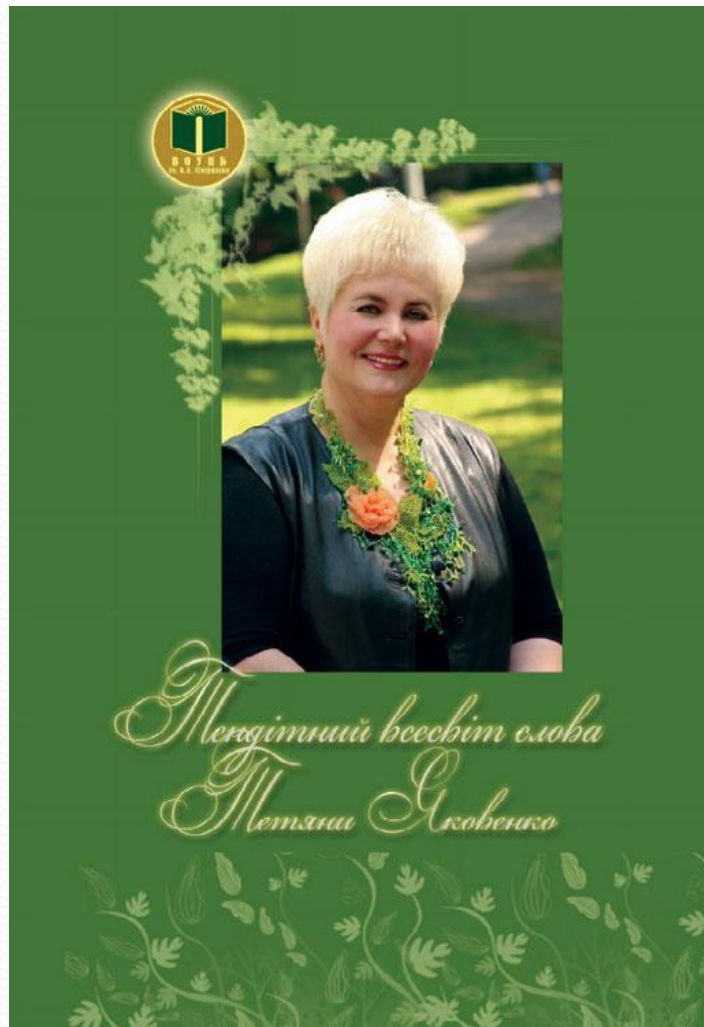

Тетяна Яковенко

Тетяна Василівна Яковенко народилася 16 травня 1954 року в с. Соболівці Теплицького району Вінницької області. Саме в цьому мальовничому селі в робітничій родині народилася відома поетеса, науковець і громадська діячка. Як згадує сама Тетяна Василівна, в їхній родині панував культ книги і для неї найпершими найдорожчими подарунками були дитячі книжечки, гарно ілюстровані і жалісливо-повчальні.

- Після закінчення десятирічки, трудовий гарт дівчина пройшла робітницею Соболівського цукрового заводу. Згодом – вчителювала. Педагогічну діяльність Тетяна Яковенко розпочала вчителькою російської та української мови й літератури в школах Тепличчини. Водночас навчалася на заочному відділенні філологічного факультету Вінницького державного педагогічного інституту (нині університет ім. Михайла Коцюбинського), який закінчила в 1977 році, здобувши фах учителя російської мови та літератури. В 1995 року тут же отримала диплом учителя української мови та літератури.

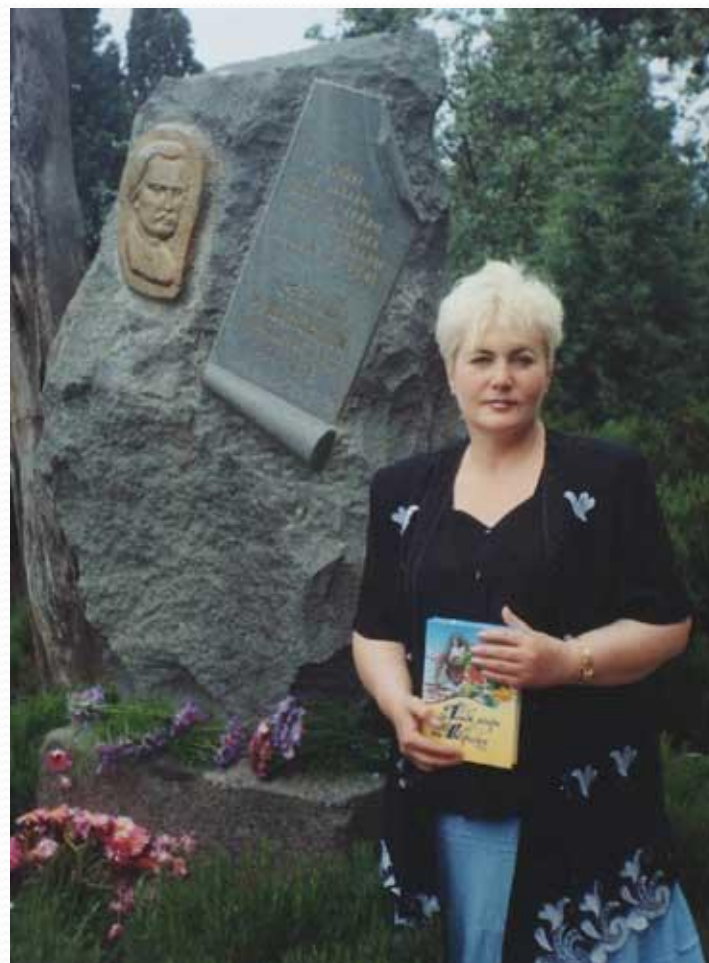

Найпершими літературними наставниками для юної поетеси стали Ніна Гнатюк і Михайло Каменюк, Анатолій Бортняк та Михайло Стрельбицький. Саме до їхніх порад дослухалася на творчих нарадах, їм довіряла перші добірки.

Працювала Тетяна Василівна й на комсомольській роботі, однак цей чиновницько-казенний хліб виявився глевким для її поетичної натури. Тому з вересня 1983 року обійняла посаду асистента кафедри російської та зарубіжної літератури Вінницького педінституту, який з того часу став її другою домівкою.

Нині Тетяна Яковенко - кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури Вінницького державного педагогічного університету, член спілки письменників України.

Творчість Тетяни Яковенко поцінована багатьма преміями, серед яких обласна молодіжна літературно-мистецька ім.М.Трублаїні (1978), всеукраїнські літературні ім.Михайла Коцюбинського (2002), “Благовіст” (2003), літературно-мистецька ім. Є. Гуцала (2004), ім. Івана Огієнка (2008), ім. Михайла Стельмаха (2008), обласна літературно-мистецька ім. Марка Вовчка (2008), міжнародна ім. Івана Кошелівця (журнал “Соборність”, Ізраїль) (2008).

Напередодні вагомого життєвого рубежу, коли доля виставляє дві славних п'ятірки, Тетяна Яковенко схожа на рясну яблуню, яка цвіте на увесь літературний сад і дарує своїм шанувальникам п'янкi блідо-рожеві суцвіття

Автор восьми поетичних книг та більше п'ятдесяти наукових статей з питань перекладу та сучасного літературознавства.

Поезія Тетяни Яковенко -
це особлива химерна
жіноча музичність, що
бринить на струнах її
серця та душі. І хто чує
чарівну музику слів, той
не залишається
байдужим до її віршів.

Зупиняю цю сліпучу мить.
Зупиняю. В погляді і слові.
Хай вона в душі моїй щемить
Золотою мукою любові.
Тільки крок. Один-єдиний крок.
Чом же так нелегко і непросто?
Відпливає білий катерок.
Відплива. Ховається за острів.
Чорна хвиля літо воскресша.
Клекотить молитву чи закляття.
Чом же закривається душа
Круглими долонями латаття?
Господи! Помилуй і прости
Нам оцю дорослу обережність.
Вечоріє. Золоті хрести
Догоряють на правобережжі.

ЛЮБЛЮ, ЯК ЩЕ НІКОЛИ НЕ ЛЮБИЛА

Ми — українки

Ми — українки.

Ми із того роду,

Чию відвагу світ ще не забув.

На золото вишневу нашу вроду

Скуповував розбещений Стамбул.

Скуповували, нелюди, захланні,

Самі того не знаючи, сливе,

Що в кожній "українці — Роксолана —

Не бранка — повелителька живе.

І поки у боях та у походах,

Та в шинках пропадали козаки,

Ми порали худобу і городи,

І шовком вишивали сорочки,

Вставали рано і лягали пізно,

Перемагали спеку і грозу,

Ховали горе у тужливу пісню,

Виплакували піснею СЛЬОЗУ.

Ми — українки.

В нас душа багата

Блакиттю неба, золотом ланів.

Ми вміємо і сіяти й орати,

Народжувати велстнів-синів.

Бо ми такі.

Віддавна і донині

Плекаєм світ любові й доброти.

Ми — українки.

Значить — Березині.

Ми Україну мусим берегти.